

"A földi templomban a frigyláda magában foglalta a két kőtáblát, amelyre Isten felírta törvényét. A frigyláda csupán a törvénytáblák tartója volt, de értékessé és szentté tette a mennyei elvek jelenléte. Amikor Isten temploma megnyílt a mennyben, láthatóvá lett a testamentumát tartalmazó frigyláda is. A mennyei templomban - a szentek szentjében - dicsőség övezi Isten törvényét, azt a törvényt, amelyet Isten mennydörgések közepette hirdetett ki a Sinai-hegyen, és saját ujjával írt a kőtáblákra.

Isten törvénye, amely a mennyei templomban van, az eredeti szent törvény. A kőtáblákra írt és a Mózes öt könyvében feljegyzett rendelkezések pontosan ugyanazt örökítették meg. Akik ezt a fontos dolgot megértették, azok felismerték, hogy Isten törvénye szent és változhatatlan. Megértették úgy, mint soha azelőtt, hogy milyen súlya van a Megváltó e kijelentésének: "Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik"(Mt 5:18). Isten törvénye, amely kinyilatkoztatja Isten akaratát, és visszatükrözi jellemét, örökre megmarad, "mint a felhőben lévő bizonyosság". A törvény egyetlen parancsa sem vesztette hatályát; egy jótája vagy pontocskája sem változott meg. Ezt mondja a zsoltáríró: "Uram! Örökké megmarad a Te igéd a mennyben. " "Minden Ő végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig" (Zsolt 119:89; 111:7-8).

A Tízparancsolat szívében van a negyedik parancsolat, úgy, ahogyan azt Isten először kihirdette: "Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat, de a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van; mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt" (2Móz 20:8-11).

Isten Lelke megérintette Igéjének kutatóit. Rádöbrentek arra, hogy tudtukon kívül áthágták ezt az előírást; nem ügyeltek a Teremtő nyugalomnapjára. Vizsgálni kezdték, hogy miért is tartják a hét első napját az Isten által megszentelt nap helyett. A Szentírásban semmi jelét nem találták a negyedik parancsolat megszüntetésének, sem pedig a szombat megváltoztatásának. Isten soha nem vonta vissza azt az áldást, amely először megszentelte a szombatot. Ezek az emberek őszintén igyekeztek Isten akaratát megismerni és cselekedni. Amikor rájöttek arra, hogy a törvényt áthágták, nagyon elszomorodtak, és a szombat megszentelésével tanújelét adták Isten iránti hűségüknek."